

Pam a pam (2)

Dij, 24/10/2019 per Centre de Pasto...

[El Cim s'acosta](#)

Seguim la sèrie d'articles dedicats a les parts de l'Eucaristia. La setmana passada vam parlar del [significat de la Litúrgia de la Paraula](#), avui continuem amb aquesta part tan important de la celebració i ens centrarem en les monicions, les lectures, i el salm.

Unes consideracions prèvies

Després de l'oració col·lecta tothom s'asseu. Comença aleshores la Litúrgia de la Paraula. Comença amb una **monició** introductòria o, si no n'hi ha, amb la primera lectura. Però en tot cas, el que és important és no començar fins que no s'hagi creat un clima de tranquil·litat, de silenci, d'atenció. Que no hi hagi cap soroll. Una petita pausa de silenci un cop tothom és assegut crea la sensació d'expectació necessària perquè quedi ressaltat el que es llegirà.

Les monicions

Són un element auxiliar de la litúrgia de la Paraula, destinat a fer captar millor les lectures, a suscitar els sentiments amb què cal unir-se a les paraules del salm, a travar els diversos elements. Segons el tipus de lectures i el tipus d'assistents, les monicions podran ser només un començament de tot, o una a cada lectura i el salm, o només a les dues primeres lectures, o cap.

Les **monicions de les lectures** han de ser suggerents, han d'«obrir la gana» respecte al que se sentirà a continuació. No han de ser, doncs, ni un resum del que després es llegirà, ni una breu homilia. També, en lectures que tenen algunes dificultats de comprensió, la monició oferirà alguna frase que ajudi a entendre-la millor.

La **monició del salm**, en canvi, vol ajudar a desvetllar els sentiments de pregària

que el salm conté, vinculats normalment amb la primera lectura.

I la **monició de l'evangeli** (que quan es faci haurà de ser sempre abans de l'al·leluia o l'aclamació quaresmal a l'evangeli, no després) tindrà normalment un to de disposar els oients a acollir aquella Paraula que fa ressonar especialment la veu de Jesucrist enmig de l'assemblea.

Les lectures

Fer de lector és una tasca important dins l'assemblea. Els qui en fan han de ser-ne conscients, i preparar-se de manera que la Paraula de Déu sigui proclamada amb la intensitat que li correspon. Per ajudar a promoure un planter de bons lectors, convindria fer de tant en tant algunes sessions d'ensinistrament dels qui habitualment llegeixen a les celebracions: per llegir amb seguretat i sense por, per llegir sense presses, per saber-se posar davant del micròfon, per aprendre a vocalitzar, etc. Això convindrà fer-ho, segurament, a l'església mateix, al lloc propi de les lectures.

La lectura comença sempre amb les paraules: «Lectura del llibre del profeta Tal», o «Lectura de la carta de l'apòstol Qual». A l'acabament es diu «Paraula de Déu». És una expressió d'aclamació que convida a la resposta del poble: «Us lloem, Senyor». Convé dir-la, doncs, mirant la gent i havent fet una breu pausa després de l'acabament de la lectura. I el que caldria bandejar és el costum que s'ha estès en alguns llocs de canviar aquesta aclamació amb una mena de fórmula explicativa: «És Paraula de Déu», no es tracta d'una explicació sinó d'una aclamació!

El salm

El salm és un element líric, de meditació, de resposta del poble davant la Paraula de Déu. És respondre a Déu que ens parla, però respondre-hi amb paraules que venen de l'Esriptura mateixa. És recollir la tradició de la pregària del poble de Déu, la tradició de pregària que ve de la inspiració divina. És vincular-se a l'ampli corrent de sentiments de lloança, de penediment, d'acció de gràcies, de petició, d'on ha sorgit la fe de l'Església.

La millor manera de proclamar el salm és que un cantor canti els versets i el poble respongui amb l'antífona corresponent, intercalada entre cada estrofa. Allà on es pugui (és a dir, on hi hagi algú que pugui cantar bé), valdria la pena de fer-ho, almenys a les festes importants: així es crea un clima de pregària, de contemplació.